

Thema: Gideon geroepen

TEKST: Richteren 6 : 11 t/m 14

Ps. 105 : 3, 5

Ps. 19 : 4

Ps. 74 : 11, 12, 15

Ps. 84 : 3, 4

Ps. 89 : 8

Schriftlezing: Richteren 6 : 1 t/m 16

Gemeente

De geschiedenissen v.d. Richteren zijn eigenlijk het relaas van **een reformatie, die telkens weer in wordt gerepeteerd.**

Steeds weer opnieuw lezen we dat Israël ontrouw wordt in het dienen v.d. Heere. Telkens opnieuw brengt God daarom een oordeel over Zijn Kerk.

Maar ook iedere keer weer verlost Hij Zijn volk uit de nood en leidt Hij het door een richter – die het volk terugleidt tot de dienst des HEEREN

En gemeente, daar hebben we nu **het patroon** dat we in dit het boek Richteren steeds weer terug vinden:

afval, oordeel, verlossing en reformatie.

Niet maar één keer, maar bij Ehud, tijdens Debora, in de dagen van Gideon, van Jefta, van Simson en van Samuël.

Als u dit boek leest, dan zegt u: wat een wonder dat Israël bleef bestaan. **Dat de Kerk toen niet voorgoed onderging in de afgoderij en in het oordeel!**

Ja, gemeente, als het van mensen had afgehangen, dan was de kerk **al in het paradijs ondergegaan**, en dan was er van Gods volk helemaal nooit iets terecht gekomen.

Dat de Kerk er nog is, daar is God alleen in te aanbidden. Dat is niet aan mensen te danken. Maar dat is omdat Gods genade triomfeerde, en Hij niet liet varen het werk dat Zijn hand begon!

Daar om is er in de wereld eigenlijk geen wonderlijker ding dan de Kerk!

Prof Holwerda merkte in dit verband eens op: “Wie ‘kerk’ zegt

noemt in dat woord het afzichtelijkste wat er onder de zon bestaat, én ook het allerschoonste.

>> Want je hebt er a.d. ene kant te maken met **het werk van God**, een werk dat vlekkeloos schoon is, en majestueus en soeverein. >> Maar a.d. andere kant stuit je erop **wat mensen ervan maakten**. En in dat opzicht is ze afzichtelijk, erbarmelijk en miserabel.

Zwart doch liefelijk, zegt het Hooglied.

Dat heet nu de kerk. En ze is in haar geschiedenis getekend door een aaneenschakeling van zonde en bederf. Er zijn tijden geweest **dat de kerk baggerde door de modder**. Da's **de ene kant**.

Vergeet **die andere kant** echter niet. Dat er **dankzij Gods genade** telkens weer tijden kwamen dat God verlostte uit de ellende en weer terug leidde naar Zijn wegen. Onze verbazing mag gewoon geen grenzen kennen, als we hierbij denken aan Gods menig-vuldige genade voor Zijn Kerk in de loop der eeuwen.

Dat de Heere niet één keer heeft gezegd: ‘Ik heb er genoeg van. Ik laat ze aan hun lot over’.

*** Durven wij dan de Kerk vaarwel te zeggen om haar gebreken en los te laten om haar ontrouw, als de Heere dat nog niet heeft gedaan?!!!!

Hebt u **zoiets wonderlijks ooit gehoord als dit: dat de Heere nooit genoeg had van Zijn volk / van Zijn Israël, hoewel dit volk vrijwel altijd toonde meer dan genoeg te hebben van Hem?!!!!**

Gemeente hoe langer we over **de houding van het volk Israël** nadenken in het boek Richteren hoe wonderlijker we het bestaan van dit volk gaan vinden. Hoe is het mogelijk dat mensen zo ondankbaar en hardleers staan t.o.v zo'n heilig en goedgeoed God.

Telkens weer valt Israël in de oude zonde, en met elke keer maakt het volk het steeds erger.

Het is ook nu weer hetzelfde als de vorige keren.

Vgl. vs. 10 is Israël de afgoden weer gaan dienen:
de afgoden van de **Amorieten: de Baäls**.
Ze waren een voortdurende verleiding voor Israël.

Die afgoden waren zo aantrekkelijk.

* Je kon ze **zien**.

Dat was gemakkelijk.

* Bovendien als je je **plichten** trouw deed: geregeld naar de afgodstempels ging en offerde, dan was je verder overal van af.

Dan kon je jezelf blijven en doen wat je wilde.

En de God van Israël vroeg en vraagt altijd weer **naar je hart en naar je leven**.

Mijn zoon, Mijn dochter geef Mij je hart!

Dan komt alles anders te liggen.

Dan kun je niet meer met alles mee.

Want Israël was besneden **en wij zijn gedoopt**.

Dan draag je het merkteken en het veldteken van de Drie-enige God bij je.

En als je dat teken draagt, jongens en meisjes, dan kun je de duivel toch niet de **spot gunnen dat hij zeggen kan tegen de Heere: Heere hebt u die jongen, dat meisje, gisterenavond gezien met dat gedoopte voorhoofd?**

Want dat doet die Satan hoor.

>> Spotten met je Doop.

>> En spotten met je God., als je dezelfde afgoden dient als de wereld.

Als je **dezelfde leef- en denkpatronen** volgt als de wereld op weg naar school, in je studie, in je vrije tijd, en op het werk.

Wat is afgoderij?

Als we, zegt de H. C., i.p.v. de enige ware God – de God van de Bijbel - of naast Hem, iets anders hebben waarop we ons vertrouwen stellen.

Wie is die afgod al kwijtgeraakt met die naam van twee letters: de afgod van ons eigen IK?

Wie gaat er vandaag de Heere bidden: **Heere wilt U mijn afgoden aanwijzen, want ik wil ze kwijt?!**

Ik wil me voortaan aan U onderwerpen, aan U alleen.

En van U alle goeds verwachten.

En U van ganser harte liefhebben, vrezen en eren.

Zult u er werk van maken van die afgoden?!

Want afgoden er op na houden is **een gevaarlijke zaak**, vgl. Gods Woord in het boek Richteren

Israël is er menigmaal om gestraft.

De Heere zegt in de Psalm:

“Dan zal ik hen die dwaas en.....”

Zo ook hier.

Zeven jaar lang komen de Midianieten.

Een woestijnvolk, dat ten oosten van Israël (het huidige Jordanië) rondzwierf.

Een groot en machtig volk.

De Midianieten hadden zelf geen korenvelden in hun woestijngebied, maar kwamen **in de oogsttijd** met grote groepen Israël binnen.

Israël was er **doodsbang** voor en vluchtte dan zoveel mogelijk weg in de holen en de spelonken.

En wanneer de Israëlieten weer te voorschijn kwamen, als de Midianieten weg waren, dan vonden ze de akkers kaal en leeg.

En dat betekende weer honger en gebrek in de komende tijd.

De ellende werd al erger.

En in die nood gaat **Israël weer roepen tot de Heere**.

In die nood hadden ze aan hun afgoden niets.

Wat heeft een mens vandaag in nood en dood ook aan afgoden?

Niets, en helemaal niets.

Er komt dus weer een vragen naar de Heere.

Een terugkeer naar de ware God.

Maar het is geen volkomen bekering.

Israël doet **de afgodsbeelden niet weg!!!**

En wat ook heel erg is: **Israël bekent en belijdt geen schuld!!!**

Wat tekent Gods Woord hier de mens scherp en duidelijk.

We willen wel de zegeningen van God, we willen ook graag dat de Heere ons bewaart voor ramp en nood.

Maar de Heere dan eerlijk en gul en hartelijk dienen, en breken met de zonden, ho maar!

Is het niet waar gemeente?

We willen liever dat de vader met het gemeste kalf de verloren zoon opzoekt bij de zwijntrog, dan dat we opstaan en schuldbelijdend naar de Vader gaan. Want we willen onszelf blijven.

Wat doet de Heere gemeente?

Hij **zendt een profeet**.

En deze man moet van Godswege zeggen:

“Alzo zegt de Heere, de God Israëls, Ik heb u uit Egypteland, uit het diensthuis gevoerd. En Ik heb u gezegd: Ik ben de Heere uw God, dient de afgoden niet. Maar ge hebt niet geluisterd naar Mijn stem”.

De profeet moet dus zeggen: **het is uw eigen schuld, dat er zo'n nood is.**

Het komt door uw zonden.

Door afgoderij.

Nu deze profeet krijgt niet de opdracht om Israël te spreken van verlossing.

Ja, ze worden gewezen op de verlossende God van weleer,

maar hij mag geen **uitkomst** beloven.

Israël en ook wij moeten **schuld als schuld leren zien.**

En **zonde als zonde.**

Dat was dus de Heere ernst!

Er is echter ook **nog iets anders van op te merken!**

Er waren **meer volken** die de Baäls dienden.

Maar de Heere straft hen niet.

God liet hen in hun eigen wegen voortgaan.

Echter Israël straft de Heere wel.

Dat betekent **dat de Heere nog aan Israël denkt, terwijl zij Hem vergeten.**

Hij denkt nog aan Zijn Verbond.

Ja Hij heeft nog liefde voor dit volk.

Dat blijkt uit deze straf.

Wat schittert Gods trouw boven veel ontrouw van 's mensen kant.

Hij heeft gedacht aan Zijn genade.

Zijn trouw aan Israël nooit gekrenkt.

Dat heeft Israël niet verdiend.

Maar de Heere neemt redenen uit zichzelf.

“Ik doe het niet om uwentwil, maar om Mijn grote Naam wil”.

Dan wordt het waar wat er staat in Psalm 103:

Hij handelt nooit met ons naar onze zonden.

Hoe zwaar, hoe lang wij ook Zijn wetten schonden.

Hij straft ons maar naar onze zonden niet.

“Toen kwam een engel des Heeren”.

De Heere zendt niet allen straf, en de profeet die de oorzaak moet aanwijzen.

Daarna zendt de Heere **ook verlossing.**

Wonderlijk! Wonderlijk! Wonderlijk!

We lezen niet van bekering van Israël. En dan dit, gemeente!

Te midden van Zijn toorn denkt de Heere aan Zijn ontfermen.

Toen kwam een Engel des Heeren (**Xp.**) en zette zich onder de eik, die te Ofra is.

Dit was een **gerichtsplaats.**

Het is of de Heere hiermee zegt: *“Komt en laat ons te samen richten, al ware uw zonden rood als scharlaken, ze zullen worden als witte wol”.*

Komt laat ons tezamen richten.

Laten we naderen, gemeente.

De Engel des Heeren staat nog onder de eik: onze Heere Jezus Christus, Die Zich tevoren voor het gericht Gods gesteld heeft, en al de vloek op Zich geladen heeft.

Moeten we dáár niet wezen?

Waar moeten we anders naartoe?

En Gideon de zoon van Joas dorstte tarwe bij de pers (d.i. de wijnpersbak) om die te verbergen voor de Midianieten.

De Heere zoekt een instrument om Israël te verlossen.

Hij gaat daarvoor naar **de stam Manasse.**

Die stam, die in de geschiedenis **nogal slap** geweest is.

In Richteren 1 lezen we dat Manasse Beth- Sean niet verdreef en Thaänach en Dor en Jibleam en Megiddo en de daarbij horende onderhorige plaatsen.

Manasse had het opgedragen werk dus niet dapper aangepakt.

Ze lieten de Kanaänieten leven, die in Manasse veel invloed kregen.

Gaat de Heere hier een verlosser zoeken?

Ja!

Daar vlak bij die eik is Gideon bezig tarwe te dorsen in een wijnpersbak.

Dat was in Israël **niet de gewoonte.**

Bij elk dorp was er een dorsvloer.

Een hoge plaats, waar de wind goed kon waaien.

Daar werd normaal de tarwe gedorst.

Maar Gideons vader had een deel van zijn koren maar meegenomen naar **de perskuip.**

Daar zochten de Midianieten het niet. Daar kon je het misschien nog dorsen zonder dat de Midianieten het opmerkten, want daar zochten ze geen koren. Daar stond Gideon dagen achtereen de oogst uit te kloppen. Het moest **zo clandestien mogelijk** gebeuren. Het ging **heel primitief**, en je schoot bijna niet op.

Gideon dorst tarwe bij de pers.

Deze paar woorden in de tekst tekenen de beklemming die er over het volk lag. De angst voor de Midianieten zat er diep in.

En dan is daar ineens die vreemdeling, die Gideon groet met: “De Heere is met u gij strijdbare held!”

‘Strijdbare held’.

En dan moet je daar net clandestien a.h. dorsen zijn, omdat je bang bent voor de vijand.

Gideon was ook moedeloos.

Moedeloos over de toestand in Israël.

Hoe moet dat nog goed komen?

De nood wordt al maar groter!

Herkent u soms in Gideon iets van uzelf?

Van uw eigen leven?

Van uw eigen situatie?

Als u nu niet tot de brutale behoort, de zelfoverschatters. Dat soort dat zegt: ik ben niet gewoon om ergens tegen op te zien / laat maar komen hoor.

Nee, Gideon is zo'n stille onopvallende kleine jongeman.

Hij zegt zelf: ik ben de kleinste in mijn vaders huis.

Misschien voelt u zich ook weleens zo.

Maar zegt u, dat is niet zo erg dat ik de kleinste ben.

Veel erger is dat ik zo bang ben, zo moedeloos.

Wat moet het toch worden met ons **land en met onze kerk, onze gemeente, onze kinderen?**

Wat moet het worden met mijn ambtelijk werk. Twee linker handen.

➤ DE NOOD IS ZO GROOT.

➤ EN DE VIJANDEN ZIJN ZO MACHTIG.

De satan gaat maar rond als een briesende leeuw, zoekend wie hij kan verslinden.

En de zuigkracht van **de zonde** is zo sterk.

En dan dat rare, verdorven **“ik”** van me.

Wat moet het dan worden?

En u bent net als Gideon bevreesd en moedeloos.

U staat voor een verloren zaak.

Door eigen schuld.

Zélf de Heere verlaten.

Niet naar Zijn Woord gehoord.

Als de H. G. daaraan ontdekt en u met uzelf aan het einde komt:

Nooddruftigen veracht dan Zijn goedheid niet.

Nooit zal Hij Zijn gevangenen begeben.

De Heere weet zulken wel te vinden.

Hij zoekt ze op.

“Eer ze roepen, zal Ik antwoorden”, zegt de Heere.

Dat gebeurt hier bij Gideon.

De Heere Jezus Zelf (er staat immers de Engel des Heeren) komt naar Gideon toe en zegt: **De Heere is met u gij strijdbare held.**

Gemeente, **kijk uit dat we bij deze woorden, niet over het eigenlijke wonder heenzien!**

Wat is het vreemde hier?

Dat dit tot een niet heldhaftige Gideon wordt gezegd?

Nee, het punt is hier niet: hóe de Heere dit zeggen **kon!**

Maar dat de H.Jezus dit zeggen **wilde!!!!**

Dat de Heere in Xp. nederkwam, en dat Zijn 1-ste woord een zegengroet is.

Want deze woorden – gemeente – uit deze mond gesproken, betekenen zoveel als: **“Genade zij u en vrede!”**

Je zou toch zeggen: hier is geen zalf meer aan te strijken:

- deze mensen verhardden zich al 7 jaar tegen het oordeel in;
- dan komt er een boeteprofeet, en ze verhardden zich tegen de boeteprediking in;
- en dan zeggen ze nog – bij monde van Gideon – het ligt niet aan ons maar aan de Heere, Die Zijn trouw vergat!

Is het dan niet rechtvaardig dat de Heere Zijn handen van Israël aftrekt???

* Waarom wilde de Heere nog neerkomen naar Israël?

* Waarom liet de Heere dit volk na 7 jaar oordeel en een boeteprofeet, waarop ze zich niet bekeerden, niet los?

*Waarom ging Hij ondanks alle verharding toch nog doormet dit volk?

Gemeente, dat deed de Heere alleen maar om Zichzelf.

Hij deed het niet om hun bekering en verootmoediging. Want dat was er niet.

Het enige motief wat we hier kunnen noemen: is **GRONDELOZE ERBARMING ! Dit is nu GENADE, gemeente.**

Met de zegen van Gods verbond en Woord hebben ze gespeeld. Al krompen ze onder Gods oordeel, ze hielden hun trotse nek, en hun grote mond.

En dan zo behandeld te worden, dat er een nieuwe dienstknecht van God geroepen wordt. Dat is een mysterie.

Dat is nu God in Zijn verkiezende liefde, niet grillig maar
eindeloos in Zijn erbarming,
onbegrijpelijk in Zijn genade!

Zonder verdienste aan onze kant.

Zo kiest Hij nog voor Israël.

Zo kiest Hij voor Gideon.

Zo koos Hij voor br. Bakker in de voortdurende vacature.

Geschiktheid aan onze kant? Nee, en het komt ook helemaal niet gelegen. Wie ben ik? En wat is mijns vaders huis?

Verkiezing is dan ook eindeloze erbarming.

Verkiezing komt tot mensen, die wel het allerlaatst tot grote dingen in staat zijn.

Maar zo handelt de Heere toch altijd? Hij verkiest toch het onedele v.d. wereld, en het verachte, hetgeen niets is, opdat Hij hetgeen iets is teniet zou maken.

Opdat geen vlees zou roemen in zichzelf, opdat niemand v.d. reformatie v.d. kerk zou zeggen: ‘het is mijn werk’.

- Zo haalt Hij de kleine David achter de schapen vandaan. Maar Hij mocht Goliath verslaan.
- Zo verkoos Hij de kleine Paulus voor Zijn machtige taak.

- En zo zijn er zoveel voorbeelden. Elke geroepen dienstknecht is er een voorbeeld van. Wij zeggen dan dat wordt niets / we hebben alles tegen! Maar zo wil God ons juist gebruiken. Hij zegt: “Gaat heen in deze uw kracht”.

Zou Gideon niet verschrikt hebben opgekeken?

Maar zou Gideon bovenal niet vreselijk **verwonderd en verbaasd zijn geweest?**

Wat zegt die man nu toch?

Dat de Heere met hem is?

En dat hij een strijdbare held is.

Dat zijn veel te grote woorden.

Ja als het mensenwoorden waren mochten er wel een paar vraagtekens gezet worden.

Maar nu **zegt de Heere het Zelf.**

En dan is het zó.

En als de Heere zegt: gij strijdbare held, dan is Gideon een strijdbare held.

Niet uit zichzelf maar door de kracht van Gods Woord.

Nee de Heere vindt daar in Manasse bij die wijnpersbak geen geschikt instrument. maar Hij maakt een geschikt werktuig voor Zijn dienst.

Hoe?

Door de KRACHT van het Woord.

DOOR GENADE

Zo doet de Heere het nog als Hij Zijn instrumenten kiest.

Dan spreekt Hij zulke heerlijke woorden.

Denk maar aan het begin van de dienst.

Daar klonk het als een rijke belofte: **genade zij u en vrede van de Drie-enige God.**

't Is waar, we hebben vele, vele redenen om het de verloren zoon na te zeggen: ik ben niet waard uw zoon genaamd te worden.

Ook vandaag wil Hij het tegen zulke Gideons zeggen: **de Heere is met u gij strijdbare held.**

Maar dan is het woord **zo groot, zo wonderlijk** dat we het niet áán kunnen.

Als wij dan maar niet met de tegenwerping komen: 'Ik ben geen dominee, of geen ouderling, hoor'.

De Heere heeft voor ons allen een roeping.

Ons volk is immers in nood. Velen wankelen ten dode, en weten van geen zonde en van geen genade.

En de Heere roept u en jou: Ga heen in deze uw kracht. Omdat Ik het zeg bent u een strijdbare held. Ik ben met u!!!

Wanneer God het licht van Zijn genade laat schijnen, staan wij al gauw **met de ogen dicht** voor het heerlijk en helder licht van Gods genade.

En dan komen we met tegenwerpingen: dat kan niet voor mij bestemd zijn.

Dat is te groot, te wonderlijk.

Gideon gaat er ook tegen in.

Want dit **klopt niet met de werkelijkheid.**

Wat zie je ervan:

Dat de Heere er is, én:

Dat de Heere met je is.

Gideon doet net als wij vaak doen.

We kijken naar de werkelijkheid, de situatie in ons land, in de kerk en in het eigen hart.

En Gideon zegt: och Heere, zo de Heere met ons is, waarom is ons dan dit alles wedervaren?

En zo wordt de zichtbare werkelijkheid boven op het Woord van God gelegd i.p.v. andersom, en we geloven niet wat God zegt.

Gideon zegt: ja vroeger gebeurde er mooie dingen.

Zoals b.v. de verlossing uit Egypte.

Maar nu heeft de Heere ons juist verlaten.

Nu zie je al die mooie dingen niet meer.

Wat klinken Gideons woorden somber en moedeloos.

Gideon merkt Gods nabijheid niet meer op.

De Heere leek zo ver.

In Gideons woorden horen we niet, wat we **zo graag hadden gehoord:**

Dat schuldbesef.

Hij zegt niet: het is onze eigen schuld, want wij hebben de Heere verlaten.

Hij zegt het net andersom: de Heere heeft ons verlaten.

Gemeente, **Gideon loopt hier twee gevaren, en wij met hem.**

>> Het 1^e is:

Het gevaar van het historisch geloof.

Het leeft bij **de verleden tijd van Gods daden** en niet bij de actualiteit, de **tegenwoordige tijd van God en Zijn werk.**

Het leeft dus niet. Althans: het kwijnt.

Historisch geloof weet veel van vroeger geloof, maar bloeit niet, leeft niet in de tegenwoordigheid Gods.

>> Het 2^e gevaar is dat van **het wondergeloof.**

Gideon zegt: waar zijn de wonderen die onze vaders ons verteld hebben?

Als we dat Gideon na zeggen: dan vragen we misschien: Heere ben ik Uw kind?

Waar zijn dan Uw wonderen?

Want Heere vroeger sprak Uw volk toch van wonderen, en wonderlijke verlossingswegen.

We zouden weleens wonderen willen zien, om dan te geloven. Maar de Heere leert ons uit het GLOOF TE LEVEN.

En dat geloof leeft niet van **wonderlijke dingen** maar

van een **wonderlijke God.**

1^e van het wonder aller wonderen: Christus' volbrachte werk

2^e en van het wonder, n.l. van het bloed van Xp. en dat toegepast aan het hart.

Dat is het grootste wonder van Zaligmakers liefde.

En alle andere pareltjes, wonderlijkheden, en wondertjes moeten we maar inleveren voor de Parel van de allergrootste waarde.

Gideon staat hierin niet alleen.

O neen.

Hij heeft veel gezelschap.

Ook wij klagen zo gauw over de Heere, i.p.v. over ons zelf.

Wat een wonder dat de Heere dan toch doortrekt en niet bij zoveel tegenwerpingen en bedenkingen blijft staan.

De Heere gaat verder met Zijn Verlossingsplan.

Want er staat: **“Toen keerde zich de Heere tot hem...”**.

De Engel des Heeren is opgestaan, en gaat recht voor Gideon staan en ziet hem strak aan.

Ontzaggelijk moment!

Wat een GODDELIJK GEZAG.

En met ALMACHTIGE KRACHT klinkt het woord van onze tekst:

**Heb Ik u niet gezonden?
Gaat heen in deze uw kracht.**

Daar kan Gideon niet meer om heen.

Hoe wordt dat nu bedoeld: ga heen in deze uw kracht?

Moet Gideon nu al zijn kracht verzamelen.

Wijst de Heere op de kracht van Gideons spieren, of op Gideons verstand?

Nee het wordt hier niet van Gideons krachten verwacht.

Het gaat hier om de kracht die hij van de Heere ontvangt.

Hier gebeurt wat we in Ps. 68 zingen:

Uw God o, Israël heeft de kracht.

Door Zijn bevel u toegebracht.

Deze uw kracht, het is de kracht waarmee de Heere de zondaar roept en apart zet.

Deze uw kracht, de Heere wijst er **niet mee naar Gideon , maar naar Zichzelf.**

Kracht is het die de Heere al sprekend met Zijn Woord geeft.

Het is de kracht van een machtig beloftewoord.

En het is waar geworden dat Gideon die kracht ook werkelijk heeft ontvangen. Dat lezen we in het verdere v.d. geschiedenis.

Gemeente, Gideon was **een werktuig in Gods hand** om Israël te verlossen.

Toch was het maar een tijdelijke verlossing.

Midian werd wel verslagen, mar de grootste vijand werd nog niet verslagen.

Dat zou **de meerdere Gideon** eenmaal doen.

Inmiddels vragen we u: **kent u die grootste vijand, en onderkent u hem?**

Satan is geen vriend, maar een gevaarlijke en gemene vijand, die er op uit is te bedriegen en te misleiden.

Kunt u er zelf nog tegen op?

Nee toch!

En uw schuld voor God is dat al nood geworden?

Zodat u voor de Heere kwam en zei: **ik kan mezelf niet verlossen.**

Ik heb geen kracht om mijn vijanden te verslaan.

Dan mag ik u wijzen op die **Held** bij wie voor Israël hulp is beschoren.

Die Held heeft Zijn zwaarste strijd aan het kruis volstrekt alleen gestreden in de 3 uur durende duisternis.

Dat was de zwaarste strijd die ooit is gestreden.

Gideon kreeg de titel:

Strijdbare Held.

Maar Xp. is dat helemaal echt geweest.

Zijn kracht was sterker dan satan.

Zijn kracht was sterker dan de dood.

Hij heeft werkelijk verlossing te weeg gebracht.

Met **Zijn opstanding** uit de dood heeft Hij zo'n kracht voor mensen, die het al maar moeten verliezen van de zonde en van de satan.

In Hem is kracht tot een eeuwige verlossing.

Welzalig hij die al zijn kracht.

En hulp alleen van U verwacht.

Hoor Zijn Woord, als Hij nu met gezag voor u komt staan en zegt: "Ga heen in deze uw kracht".

En Hij wendt Zich tot hen, die zeggen: wat moet het met mij nu worden: en zegt:

Ik heb kracht om te bekeren.

Ik heb kracht dat uw oude mens sterft.
Ik heb kracht dat uw nieuwe mens opstaat.
Ik heb kracht voor de ambtelijke taak.
Ik heb kracht voor u die met zo'n zware last door het leven moet

Br. Bakker, ga heen in deze uw kracht.

Deze uw kracht.

Het is ten diepste:

*Gij toch, Gij zijt hun roem.
De kracht van hunne kracht.*

De Heere is met u.

Daar hoor ik een **naam** in.

Die Naam draagt mijn Heiland.

Hij heet immers: **Immanuël: God met ons.**

Hij zegt: Ik ben met u en

Ik blijf met u

Ik ga mee.

Hebt u daar genoeg aan?

HEB DAAR GENOEG AAN.

Als u de afgoden vasthoudt, dan is de Heere tegen u.

Pas dan op.

Want Hij is een strijdbare Held.

Daar moet u het van verliezen.

Dat zal verschrikkelijk wezen als dat gebeurt.

**Verlies het dan maar liever nu, in het heden der genade,
biddend om kracht van de H. Geest, Die het u verliezen laat van Hem.**

Dan krijgt u Hem mee.

Dat is genoeg.

Voor eeuwig genoeg.

Ga heen in deze uw kracht.

Amen.